

Wyniki leczenia operacyjnego stawów rzekomych kości łódeczkowatej

Streszczenia zjazdu PT0iTr – 2000 (W92)

Mariusz Bonczar, Tadeusz Niedźwiedzki, Marek Szuścik, Witold Mierniczek

Oddział Urazowo-Ortopedyczny i Chirurgii Ręki WSS im. L. Rydygiera w Krakowie

Ordynator: Dr hab. n. med. Tadeusz Niedźwiedzki

W latach 1997-1999 leczono 17 pacjentów z powodu stawu rzekomego kości łódeczkowatej. Czas od chwili złamania do leczenia operacyjnego wynosił od roku do 3 lat, średnio 25 miesięcy. Leczono 5 kobiet i 12 mężczyzn w wieku od 17 do 32 lat (średnio 23,2 lat). Nasilenie zmian zwyrodnieniowych wokół kości łódeczkowatej było proporcjonalne do czasu trwania stawu rzekomego, a ograniczenie ruchomości nadgarstka proporcjonalne do stopnia zaburzeń osi kości z rotacyjnym podwichnięciem bieguna proksymalnego. U wszystkich pacjentów wykonano wycięcie stawu rzekomego z dostępu dłoniowego, korekcję osi kości z przeszczepem autogennym korowo-gąbczastym lub gąbczastym oraz zespolenie śrubą Herberta. Nie stosowano unieruchomienia, rozpoczynając fizykoterapię od pierwszej doby po zabiegu. Zrost kostny uzyskano u 14 pacjentów (82,3%) średnio po upływie 5 miesięcy. U pozostałych 3 pacjentów obserwowano zrost włóknisty, bez objawów bólowych i prawidłową ruchomością nadgarstka, co tłumaczyć można wewnętrzym szynowaniem kości przez śrubę Herberta.